

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

BAŞLARKEN

K Ü P E Ş T E

Kaleme ve Kitaba Tutunanlara

Hepi topu iki harften oluşan, ama bünyesinde çok büyük anlamlar barındıran bir başlıkla “Merhaba,” diyoruz bu ay sizlere. Akla ilk gelen tanımıyla yaşanan mekânlar olsalar da “evin” açılımı her insanda farklıdır. Aşkıyla yananlar için Kâbe’dir mesela. Sevgilinin en korunaklı yeri, kalbidir seven için ev. Yazarak nefes alanlar için kalem ve kağıttır evin tanımı. Günlerdir soykırımı maruz kalan mazlumlar içinse sığındıkları hastane koridoru ya da derme çatma bir çadırdır yaşadığı ev...

Tanımlar farklı olsa da aslanan bedenlerin rahat, ruhun huzurlu, sevdiklerinin yanında olduğu her yer yuvadır insanoğluna. Günlerdir dünya ile beraber seyirci kaldığımız, Gazze’de yaşanan insanlık dışı olaylar; evin çatısı, penceresi, kapısı olan maddeden ibaret olmadığını bir kez daha gösterdi.

Gündemde gözyaşı, acı, zulüm, soykırım varken ekip olarak Filistin’in ve mazlum coğrafyaların geçmediği cümleler kuramadık. Umudumuz ve duamız odur ki en yakın zamanda yaralar sarılsın. Çocuk kahkahalarının pencerelerden taştığı, ocaklarında en sevilen yemeklerin piştiği evlerde aileler özgürce yaşasın. Gelecek sayıda, sağlıklı buluşabilmek temennisiyle.

Hanife Artar Yalçın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hanife Artar Yalçın

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Reyhan Karakabak Yılmaz

EDİTÖRLER

Demet Yıldız

Reyhan Karakabak Yılmaz

Esmâ Beyza Güleç

Hanife Artar Yalçın

YAZARLAR

Esmâ Beyza Güleç

Demet Yıldız

Mehmet Reşat Aslan

Nazife Yalçın Selçuk

Hanife Artar Yalçın

Fatma Zehra Boyalı

Serpil Özlem Uçar

Reyhan Karakabak Yılmaz

Ezgi Ateş Toprak

MİSAFİR YAZARLAR

Ömer Aktı

Rıfat Zengin

Emine Ölçer

GRAFİK VE MİZANPAJ

Fatma Zehra Boyalı

Fatma Nur Özdemir

SOSYAL MEDYA

Hanife Artar Yalçın

Serpil Özlem Uçar

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

ÇATLAK TAŞIN HİKAYESİ

Bir zamanlar yüksek bir dağın doruğunda büyükçe bir taş vardı. Mutluydu. Belki kıyamete dek sürecek ömründe hep burada böylece kalacağını zannetmesindendi mutluluğu. Belki de ana bellediği geniş kayanın kucağı, yüzünü okşayan bulutların serinliğiymi mutluluğuna sebep, bilemiyoruz. Taşın ara sıra onu ziyarete gelen iki derviş dostundan başka kimsesi yoktu. Günün birinde parlak siyah kanatlarının gölgesi güneşi perdeleyen bir kartal, bütün ihtişamıyla süzülerek taşın yanına indi. Kısa zamanda yuvasını kurdu ve iki yavrusu hayata “merhaba,” dedi. Taş; canlıların hayat dolu kıpırdayışlarına, günden güne büyümelerine hiç şahit olmamıştı. Üzerine çıkmaya çalıştıkları gün çok heyecanlanmıştı. Tüysüz iki minik et parçası ne çabuk büyümüşü. Tüylere, sağlam kanatlara bürünmüş; uçma denemelerine başlamışlardı. Ne zaman taşı basamak edip uçmaya cesaretlenseler rüzgâr öyle bir eserdi ki arkalarındaki yuvanın içine devriliverirlerdi. Ha bugün uçacaklar ha yarın uçacaklar diye pır pır eden taşın yüreği katılır kalırdı. Sonunda yavruların rüzgarla imtihanına dayanamadı, açtı ağzını yumdu gözünü. Rüzgâra demediğini bırakmadı. Sadece Hz. Süleyman’ın hükmü altına girmeye razı olmuş rüzgâr bu, kendine laf ettirir mi! Hiç cevap vermeden taşın etrafında döne döne esmeye başladı. Taşı tutunduğu yerden “çat!” diye koparıp yamaçtan aşağıya fırlattı. Yuvarlanan taş kendini birden kapkara bir balçığın içinde buldu. Dağı, bulutları, yavru kartalları, sevdiği yuvası çok uzakta kalmıştı. Evi bellediği dağdan ayrılma ihtimalini hiç aklına getirmedeği için düştüğü hâl ona çok ağır gelmişti. Âh edip ağlamaya başladı. Derviş dostları Zu ve Ze onu duydular, yerini buldular. Çamurun içinden çıkarıp az ötede akan derenin serin sularının içine bıraktılar. Taş, dostlarını karşısında bulunca çok sevindi. Akarsuyla çamurundan temizlendi, sadece düşerken sırtında açılan ince çatlağı boyunca kara bir iz kalmıştı. Dervişlere bir bir anlattı başına gelenleri. Sonra da hak vermelerini bekler gibi “Dervişler, ben taşım diye kalbim de taştan değil ki! Benim yavru kuşlarıma nasıl eziyet etti o rüzgâr bir bilerseniz! Her defasında cesaretlerini kırdı, kendine rakip görüp yıktı, devirdi küçümenlerimi ah ah! Nasıl dayansın yüreğim buna?” Zu ve Ze taşı dinlediler. “Kendince haklısın tabi,” dedi Ze. “Ama sadece o ânı düşündüğümüzde haklısın.

Yavru kuşların ayakları senin gibi sağlam bir yere basarken, üstelik düşecekleri yer de yumuşak yuvaları iken rüzgâra karşı kanat açmayı öğrenmekteydiler. Rüzgâr, onlara gökyüzünde daha sert rüzgârların arasında süzülmeyi başka türlü öğretemezdi.” Taştan hiç ses çıkmadı, sonra “Eee derviş bu şimdi mi söylenir, vaktiyle söyleseydiniz rüzgârın gazabına uğramaz, yuvamdan da olmazdım. Dervişlik, zarara uğramadan önce karşındakine bir şeyleri öğretmek değil midir?” Zu taşın sitemle azarladığı arkadaşına baktı. Ze öfkelenirse rüzgârdan farkı olmazdı. “Olan olmuş sen bundan sonra dikkat et, yaşadıklarından ders çıkar, biz de kendimize ders çıkaralım,” demekle yetindi. Taş yeni evini sevmiştii. Üzerinden aşan suyun şırıltıları, kuytusunu yuva edinen gümüş renkli balıklar ona huzur veriyordu. Baharla birlikte etrafında ferahlatan kokularıyla su naneleri de çıkınca keyfine diyecek yoktu artık. Kış, ayazıyla soğuşuyla geldiğinde önce gümüş renkli balıklar birer birer donmaya başladı. Sonra da su nanelerinin yaprakları güzel renklerini kaybedip döküldüler. Taş, olanlara dayanamadı ağzına geleni saydı soğuşa. Cevap pek şiddetli oldu. Derenin yukarisından gelen buzla karışık sel suları, taşı olduğu yerden söküp aşağılara sürükledi. Taş kendine geldiğinde, dereden uzak bir yerde söğüt ağaçlarının köklerine takılmış kalmış bir şekilde buldu kendini. Üzerinde balıkların pulları, nanelerin yapraklarıyla renklenmiş ikinci bir çatlak daha açılmıştı. Taş, yine feryat figan ağlamaya başladı. Dervişler onu yine duydular, yerini buldular. Heybelerine koyup sırtlandılar. Götürecekleri yeni evine doğru yürümeye başladılar. Taş bu arada susmadan soğuk ayazın yaptığı zalimliği anlatıyordu. “Yine aynı hatayı yapmışsın taş,” dedi Ze. “Balıklar senin kuytunu yuva yaptılar, yumurtalarını bıraktılar. Bu dünyaya ait görevlerini tamamladılar. Gitme vakitleri gelmişti zaten. Soğuk, sadece bir sebepti. Sevdiklerini kavga ederek yanında tutamazsın.” Taş itiraz etmedi, haklıydılar. İki dervişin kendisi hakkındaki konuşmalarını ses çıkarmadan dinledi yol boyunca. “O da değişir elbet,” diyordu Zu. “Ömrü bizim gibi kısa değil. Kıyamete dek vakti var. Her düşüşünden bir şeyler öğrenir, yumuşar zamanla.”

“Taş yumuşar mı?”

Zu gülümsedi, “Taş yumuşamaz, öfkesi yumuşar.”

“Bu sivri dilli taş bile sabır taşı olabilir zamanla diyorsun öyle mi?” Zu taşın üzerindeki iki çatlağa baktı. “Sabır taşı olamaz, çoktan çatlamış baksana, o fırsatı kaçırmış.”

Yeni evi bir kâğıt ustasının kulübesiydi. Sırtındaki izler geçmemiştir ama sızıları şifa bulmuştu. Çok sevmiştir burayı. Ustası da dervişler gibi onu duyanlardandı. Onun yaptığı kâğıt tabakalarının, incecik olması için ağırlık taşı olmuştu yeni yuvasında. Ustası nar kabuklarını kaynatır, suyuyla kâğıtları parlak güzel bir sarıya dönüşene dek yavaş yavaş boyar, bir yandan da anlatır dururdu bildiklerini. Gün geldi ustasının ömür vadesi doldu. Ruhu bir solukta kuş gibi bedenini terk ediverdi. Taş; yapayalnız, kimsesiz, ustasının soğuk bedenini beklerken bu defa yüreğinin acısından sırtında incecik bir çatlak daha açıldı. Ah edip inledi durdu. Dervişler yine duydular onu. Geldiler, eski dostlarını kabrine yerleştirdiler. Aralarında taş yeni bir yuva bulmayı konuşurlarken “Beni ustamın mezar taşı yapın, burada kalayım,” dedi zor duyulan sesiyle. İsteğini yerine getirdi iki derviş, itiraz etmediler. Ustasının bedeni toprağa karışırken gün be gün, taş da derin bir uykuya daldı acısını unutmak için. Nice zaman geçti bilinmez. İki el, çoktan toprağa gömülmüş taşı olduğu yerden çıkardı. Çekicinin üzerinde çıkardığı tın tın seslerine uyandı taş. Mırıldanan yabancı bir ses duydu “Hiç üç renk damarlı taş görmemiştir. Mermer desem değil küfeki taşı desem değil. Nasıl gelmiş buralara kim bilir? Tam aradığım taş mübarek, yerin hazır ey taş.” Taş cevap verdi yontu ustasına ama duymadı onu. Canını yakmadan yavaş yavaş şekillendirdi. Sonra büyükçe bir taş kapının kilit taşı yaptı onu. Taş, dağın doruklarından beridir ilk defa bu kadar yükseklerle çıkmıştı. “Yücelerden indim, şükürler olsun yine yücelere çıktım.” deyip derin bir nefes aldı. Bir medrese avlusuna giriş kapısının en tepesindeydi yeni yuvası. Burayı da çok sevmişti. Karşısında ilk yuvası yalçın dağ... Uzaklardan onu selamlıyordu. Arkasında şadırvanın ortasındaki geniş havuzda, gümüş renkli balıkların oynadığını gördü. Gökyüzünde uçan iki kartalı da tanıınca “Benden mutlusu yoktur şu dünyada,” dedi sevinçle. Pek yakında onu ziyaret etmelerini umduğu dervişlerinin yolunu gözlemeye başladı. Onlara söyleyecek iki çift lafı vardı zira. “Dervişlerim,” diyecekti, “Bakın bana, sabır taşı olamadım ama kilit taşı oldum sonunda.”

Esmâ Beyza Güleç

TAŞ AVLU

Yaşamın getirileri vesilesiyle üzerinde uzun uzun düşünmek durumunda kaldığım bir konu da ev konusu oldu çoğu zaman. Ortalamanın üstü miktarda, ortalama da nasıl belli oluyorsa, taşındığımdan ev sahibi olmak, kök salmak, ahretlik bir komşuluk ilişkisi üzerinde düşünüyor insan. Acaba gerçekte kök salmak diye bir şey var mı? Varsa bu sadece bir yerde uzun süre kalmaya mı bağlı? İlk akla geldiği haliyle fiziksel bir barınak, yaşam alanı olsa da çoğumuza göre anlamı çok değişen evin bende bıraktığı anlam ne? Dahası iki çocuğumun ve eşimin ev konusuna bakışının şekillenmesinde ben nasıl bir anlam kattım? Soruların sonuncusuyla birlikte “yuvayı dişi kuş yapar,” kalıbının yükünü de omuzladığıma göre cevaplar için düşünme kısmına geçebiliriz.

Yıllar önce hızlı trenle Konya-Ankara arasında bir yolculuk yaparken şehir detayları mühim, trendeki ekranda Hz. Mevlana’ya ait şu sözler vardı; “Yalnızlığın en kötüsü seni anlamayanların arasında olmaktır”. Yine bir başka alıntıyla tamamlamak gerekirse “İnsanın evi anlaşıldığı yerdir”. O zaman diyebilirim ki ev insanın personasından sıyrıldığı, en yalın ve en gerçek haliyle anlaşılmaya yaklaştığı yerdir belki de. Ben insanın gerçek manada anlaşılabilirliğini düşünmüyorum çünkü insan çok karmaşık bir varlık ve zaman zaman kendini bile anlayamıyor. Zaten dünyadaki bu imtihanı da kendini ve anlamını bulmaya yönelik. Hani “Taş Avlu” şiirinde şairin de dediği gibi “Âdemin düştüğü günden bu kırıklar” -bestelenmiş halini de dinlemenizi tavsiye ederim- yani Habil ile Kabil’den bu yana... Hakiki yurdunu bulana kadar insan kök salamayacak ve bu dünya göçü bir göz açıp kapamaktan ibaretse çokça ev değiştirmenin, ev sahibi olmamanın ya da bilmem kaç kuşaktır hatırı sayılır bir malikânede kalmanın önemi olmasa gerek. Peki madem anlaşılmak çok kolay değil bununla birlikte eşğine ev ile yaklaşabiliyoruz o zaman insanların bu yolculuğu birbirlerine kolaylaştırdığı, dinlediği, ayna olduğu ve aranan anlamı bulana kadar çetrefilli yolun yaralarının sarıldığı huzurlu bir çatı altı olsa ev? Tüm bu anlamlı manevi beklenti ile avunacak mertebede bulunmadığımızdan önceki niteliklere ek olarak Konfiçyus’un, bir miktar maddi fakat yine ruha şifa olacak şeyleri içeren, şu duasıyla bitirebiliriz sanırım; “Tanrım, bana kitap dolu bir evle çiçek dolu bir bahçe ver”.

Fatma Zehra BOYALI

SAYFA

Muhtelif sesler yükselir şafak vaktinde,
Desenler bir bir çözüyor yırtık perdemde.
Bir çığlık duyuyorum boş sokaklarda,
Bu şehirde ben mihman,
Handa gizli bir pinhan.
Taşlarla örülmüş bir odam,
Camekânın içinde sıkışmış zaman mekan.
Mürekkepsiz kalemler türedi,
Yıpranmış bir sayfa, üzerinde mürekkep.
Sayfa bu kadar sıkleti kaldırmaz,
Hangi birisini tutsam buruşturuyorum.
Çöpüm dolu sokağa çıkıyorum.

Mehmet Reşat ASLAN

Kaynak: Estetik Hürriyet, s. 73

HER YUVA BİR EV İSE HER EV BİR YUVA MIDIR?

Bana öyle bir yuva kur ki içinde mis gibi çaylar demlensin, çorbalar pişsin.

Bana öyle bir yuva kur ki naftalin kokuları, seher vakti zikirlerine karışsın,

Öyle bir yuva olsun ki ayrı ayrı her odadan yayılan huzur dalgaları sarsın yüreğimi, Sarsın da keşmekeşe kaplı dünya zindanımdan özgürlüğüme kavuşayım orada.

Evi yuva yapan bunlar değil midir?

Dört duvar bir çatıyı yuva yapan içindeki hatıraların, yaşadıkların, yaşattıkların, gülüp ağladıklarındır.

Doya doya kullandığın, en kuytu köşelerine dek canlılığın sindiği yerdir yuva.

Hele bir de kütüphanesi oldu mu tadından yenmez. Bak işte yuva şimdi mânâ kazandı. Öyle bir kütüphane olacak ki kitaplıkla donattığın bir duvarının karşısında, kanepede kitaplara baka baka hayallere dalacaksın. Aman Ya Rabbi, işte benim cennetim!

O kitapların kokusunda kaybolmak, sıcak bir çay eşliğinde büyülü dünyalara kapı aralamak yuvanın şânındandır.

Hele bir de çocuk varsa işte görün o zaman o evi yuva yapan şenliği.

Odaların her yerinde oyuncak serenadı, kapı arkalarına kanepeler altlarına dek. Dağınık ev, içinde hayat olan evdir. Elbet düzen önemlidir ama şikayetsiz derlenip toparlanmalıdır. Bir gün yuvadaki ahali tek tek uçtuğunda o dağınık ev bile özlenir bak söyleyeyim.

Evini yuva yapan bir mutfak hikayesi vardır her kadının. Orada neler neler pişer, ne tatlı sohbetler edilir. Kahvenin, portakallı kurabiyenin, tarçınlı kekin kokusu... Ah kalbimmm! Nasıl da hasretle arzular o kokuları. Hiçbiri annenin yaptığı gibi olmaz. O çaya, çorbaya ne katıyorlar Allah aşkına. Bir türlü o lezzeti yakalayamaz insan.

Ya Babalar, dünyanın tüm kötülüklerine karşı yuvasını güvenli bir limanda tutmayı başaran babalar... Akşamları elinde sıcak ekmekler, yüzünde günün yorgunluğuyla dönerler işlerinden. Hafta sonu annen seni tatlı tatlı uyandırdığında onun aldığı susamlı simitleri, en sevdiğin çilekli reçelini yerken anlattıklarını dinler. Sohbet sürdükçe zerresi kalmaz yorgunluğunun. Omzuna yaslandığın kahraman, baban, evin en sağlam kalen olur, orayı kimseler yıkamaz.

Yuva baba ocağı, ana kucağı, sevgi otağı, kitap durağı varlığındır. Yuva; iş, okul çıkışı koşa koşa gittiğinde, vardığında "Oh be çok şükür yuva gibisi yok." dediğin kucaktır.

Nice soğuk evler vardır. Anneden babadan bîhaber yaşayan kuzuların olduğu, Nice kokusuz evler vardır. “Ne yaparsanız yapın bana ilişmeyin.” sözlerinin yankılandığı.

Nice mutsuz evler vardır. Dağınıklığa asla tahammül edilmeyip yavruların evin düzenine hapsedildiği.

Nice ölü evler vardır, bir çay sohbetine hasret, bir okuma saatine hasret sadece televizyonların başköşede olduğu ruhu bitik evler. Ah evler ah!

Kimseyi yuvasız, annesiz, babasız, bırakma Allah'ım. Her çocuk sıcak yuvada, anne kucağında büyüsün, büyüsün ki hayatın hengamesi içinde varlığını, özünü keşfedip hayata karşı güçlü duruşuyla faydalı olmaya çalışsın. Düşse de kalkmasını bilsin.

Yuva böylece gönüllere ilaç olsun vesselam.

Demet YILDIZ

EVE DÖNMEK

Yürüyordum. Belki ezelden beridir. Son ders ziline çalmasıyla her cuma akşamı olduğu gibi İstiklal Marşı'nı okumak üzere bahçede sıra olmak için koşuşan öğrencileri gördüm. Bahçe kapısının girişinde her biri çocuklarını almaya gelmiş, sabırla bekleyen birçok anne baba vardı. Benim boylarımda mavi hırkalı çocuğun okul bahçesinden çıkıp evine doğru yürüdüğünü fark ettim. Peşinden gitmeye başladım. Sokağı kaplayan patates kızartması kokusunu takip ediyorduk birlikte. Biraz ilerledikten sonra ilk apartmandan içeri girdi, ben de onunla birlikte. İki kat merdiven çıktıktan sonra dokuz numaralı dairenin ziline bastı.

“Sen mi geldin oğlum? Koş hemen elini yüzünü yıka! Baban gelir birazdan, akşam yemeğine oturacağız, kızartma var!”

Geri döndüm. Yavaşça indim merdivenlerden. Apartmanın kapısını sessizce kapattım. Hayır, aradığım yer burası değildi.

...

Yürümeye devam ettim. Belki günlerdir yürüyordum. Evleri, sokakları geçtim. Gördüğüm insanlar da azalmaya başladı. Yanımdan hızlıca arabalar geçiyordu. Anayolun kenarındaydım, hâlâ yürüyordum. Benim boylarımda kirli elbiseler içerisinde bir çocuk gördüm. Peşi sıra yürümeye başladım. Köprü altına doğru gelmiştik. Etrafta 4-5 genç daha vardı onun gibi. Ortalık çok fazla kimyasal ve ağır kokuyordu. Her biri ellerinde olan poşetlerin içindekini soluyorlardı. Ortada yanan ateşin sıcaklığı ve etraftaki kokular bizi gittikçe mayıştırıyor, kendimizden geçiriyordu. Bir tanesi bir türkü mırıldanıyordu. Bir diğeri elindeki poşeti bana doğru uzattı. Geri döndüm. Geldiğim yoldan geri dönmeye koyuldum. Tekrar yürümeye başladım. Hayır, kesinlikle burası da değildi.

...

Önümde aniden bir polis arabası durdu. Ateşin başındaki çocukları ve beni araca bindirip karakola götürdüler. Çok soğuktan insanların yüzleri ve kaldığımız nezarethane. Sabaha kadar ağladı yanı başımdaki kirli elbiseli çocuk. Annesini çağırıyordu uykusunda. Sımsıcak gülümseyen bir polis abla hepimize ekmek arası döner getirdi. Doktor kontrolüne götürdüler beni ve arkadaşlarımı. Ertesi gün benim suçsuz olduğum anlaşıldı. Evine git, dedi bizi buraya getiren polis. O sırada arkadaşlarımdan birinin kustuğunu gördüm. Soğuk duvarlar, ağlama sesleri, asık suratlar ve kustumuk kokusu. Karakoldan çıktım, yürümeye başladım. Yok, hayır sanmam, burası da değildi.

Neşeli çocuk sesleri beni kendine çekti. Az ilerideki çocuk parkında bir banka gidip oturdum. Çocuklarını sallayan anneleri, tepesine çıktığı kaydırdan belki bin kez kayıp tekrar yukarı çıkan neşeli çocukları tıpkı bir komedi filmi gibi keyifle izlemeye başladım. Saatler geçti, çocuklar azaldı. Herkes evlerine gitti. Hava karardı, üşümeye başladım. Üzerimdeki hırkayı çıkarıp üstüme örttüm. Oturduğum banka uzandım. Uyumaya çalıştım çok yürümüştüm, yorulmuştum. O kadar soğuktu ki uyuyamadım. Kemiklerimin donduğunu hissettim. Yanımdan birkaç kişi geçti gitti, çok korktum. Çok ağladım. Sabah hava aydınlanır aydınlanmaz hırkamı üzerime giydim, yola koyuldum. Tekrar yürümeye başladım. Bir bildiğim varsa aradığım yerin asla burası da olmadığıydı...

Çok fazla yürüdüm. Belki ezelden beri yürüyordum. Bir bahçeye ulaştım şehrin göbeğinde. Kapısındaki güvenlik beni görünce çok sevindi. Hoş geldin kaçak, dedi. Yürüdüm, yemyeşil yollarda dolaştım. Bahçe içerisinde son patikayı da yürüyüp geçince top oynayan çocuklar gördüm. Bir tanesi beni görünce el salladı. Diğerleri koşup geldi, boynuma sarıldı. Sımsıcak gülümsemesi olan bir kadının bana doğru hızlıca yürüdüğünü gördüm. O da tıpkı diğerleri gibi boynuma sarıldı, gözleri dolmuştu. “Nerelerdesin Mehmet, oğlum o kadar merak ettik ki seni günler oldu? Ne yaptın, nereye gittin? Neyse gel konuşuruz önce bir şeyler yiyelim.”

Beni aldı, yemyeşil bahçenin sahibi gibi görünen görkemli ama oldukça eski, büyük, gri binaya doğru yürüdük. Arkadaşlarım top oynamayı bırakmış, arkamdan adımları tezahürat yapmış bağırıyordu. Onlara baktım gülümsedim, çok yorulmuştum. Sıcak bir duş alıp kendimi yatağımın kollarına bırakmak istiyordum. Omuzlarımdan sıkıca tutup, birlikte yürüdüğümüz güzel gülümlü kadın bir yandan konuşuyordu. “Mehmetçiğim, gidişine hepimiz çok üzüldük. Müdür Baba’n, Aysel, Emine, Zeynep Anne’lerin ve Hoca’ların, kurumdaki tüm personel ve arkadaşların. Ben de çok üzüldüm. Hatta kendimi çok suçlu hissettim. Sana o gün anneni kaybettiğimizi söyledikten sonra oldu ne olduysa. Annen için çok üzgünüm yavrum, onu hiç tanımadan, vedalaşamadan ayrılmana. Ama unutma ki biz varız. Burası senin evin, yuvan. Yıllardır birlikteyiz ve seni çok sevdiğimizi biliyorsun. Bunu hiçbir zaman aklından çıkarma!”

Bir gece önce buz tutan kemiklerimin ısındığını, içimin sımsıcak olduğunu hissettim. Gözlerim yanmaya başladı. Gözümün önündeki koca bir damla gözyaşının ardından tam karşımdaki eski, büyük, gri binaya doğru baktım. “Kartal Erkek Yetiştirme Yurdu” yazıyordu. Evet burasıydı. Artık eve dönmüştüm.

Serpil Özlem UÇAR

TAHAYYÜL

Sattım düşlerimi boşluk deryasına,
Baktım bir orada bir buradalar.
Sakilerle eğleşir gönlümün efendisi,
ben mi oradayım yahut düşlerimin yorgunluğu mudur oradaki.
Beyhude bekler tahayyüllerim.
Düşleri bitmiş, tükenmiş hakikatin pençesinde.
Lâl olmuş takılmışım sevdanın hecesinde.
Prangaları var sevdamin halka halka birikmiş,
Sinsi bir el sinsi bir nefes.
Fısıldar kulaklarıma Leyla ile Mecnun,
dillerde söyleşir sahrada kaybolur âşkın tüm zehri.

Emine ÖLÇER

GÖNÜL SARAYI

Uyuyamamıştı. Yine... Yine, çünkü; ilk değildi bu. Son da olmayacaktı muhtemelen. Ne zaman, şimdiki gibi zihnindeki düşünceler âdeta hep bir ağızdan, avaz avaz beyninde raksa dursa, uykusu da gözlerini terk ederdi. Tik tak, tik tak... Saat de iyice eşlik etmişti uykusuzluğuna. Kafasındakileri sıraya koyuyor, sonra o düzeni bozup baştan hizaya sokuyor, “Olmadı şöyle yaparım, olmadı böyle yaparım,” dediği anda “Peki, bunu ne yapacağım?” diye başka bir durum aklına hücum ediyordu. Böylece ne kadar döndü durdu yatakta, bilmiyordu. Daha fazla sığamadı odaya. Kalktı. Lambaderi yaktı. Salona dolan loş ışık, zihnindeki puslu koridorları anımsattı yine. “Hayır!” dedi içinden. “Bu kez, teslim olmayacaksın belirsizliklere. Sen ne yaptığını biliyorsun, ne istediğini de. Sadece, yapman gerekenlere odaklan! Derin bir nefes al, her şeyi halletmiş gibi hayal et. Sonucu gör. Neticedeki o ferahlığı hisset. Rabbine daya sırtını. Her türlü güç ve kuvvet Sahibi (cc)’ne. ‘Seni Yaratan elbette sana yolunu gösterecektir.’¹ O Rahmân’dır ve Kerîm’dır.” Bu düşünceler şükür ki rahatlatmıştı gönlünü ve de zihnini. Gözlerini kapadı. Kapkaranlık bir tünel ve o tünelin sonundan belli belirsiz göz kırpan bir ışık belirdi önünde. Işık, gittikçe yaklaşıyor, yaklaştıkça aydınlatıyordu her yanı. O kadar ki sonunda gözleri kamaşmıştı yansımalarından. İşte tam o sırada, bir kitap ve bir kalem çarptı gözüne. Kendine doğru, aydınlanan tünelde, uçuyorlardı âdeta. “Bunlar, boşuna olamaz! Bir işaret bu!” diye geçirdi içinden. Kendini kitaplığının önünde buldu. Eli, İbrahim Hakkı’nın Marifetnâme adlı kitabına gitti. Rastgele bir sayfa açtığında karşısına şu şiir çıktı:

“Ey dide nedir uyku, gel uyan gecelerde,
Kevkeplerin et seyrini seyran gecelerde.

Dil beyt-i Hudâ’dır anı pâk eyle sivâdan
Kasrına nüzûl eyler o sultân gecelerde”²

Nasıl güzel bir şiir çağırmişti gece gece ruhunu? “Meğer istediği gönlün, bir yudum şiir imiş,” diye düşündü yüzüne yayılan bir gülümseme, gözüne yerleşmeye çalışan yaşlarla. Sanki günlerdir bu ânı bekliyormuşçasına bir huzur kapladı içini. Gözünden ardı ardına akan yaşlara engel olamıyordu. Bir yandan şiirin manasını düşünüyor, düşündükçe zihnini rahatsız eden ne kadar düşünce, gönlünü yoran ne kadar mesele varsa âdeta hepsi bir bir siliniyor, yerine bembeyaz çiçekler, rengarenk yemişler yerleşiyordu.

Peki, ne diyordu ki bu şiir? Kapattı tekrar gözlerini. Dergah-ı İlahi’de tasavvur etti kendini. “Ey gözlerim, uyku niye uyursun? Gel uyan gecelerde Allah’ı zikret ki gökyüzündeki yıldızlarda da Allah’ın ihtişamını ve Rab Tealâ’yı gör.” “Gönül, asıl Beytullâh’tır. Yani, Allah’ın evidir eğer, gönül evini Allah’tan gayrı her şeyden temizleyip, onu böylece pak tutarsan, işte o zaman orası ‘kas’ yani saray olur. O zaman, Sultan da saraya teşrif eder. Özellikle gecelerde.” “Demek, gönle teşrif edermişsin Rabbim, ben onu temizlersem, senden gayrı her şeyden arındırırsam, buyurmuşsun yüreğimi saray yapmak için. Sultanım! Gönülümün Sultanı! Ben ne kadar çok istesem de yüreğimi senden gayrı her şeyden tamamen temizlemeyi, bunu başaramam belki. Ama sen ne olur, benim istihkakıma göre değil, her zaman olduğu gibi rahmetinle niyetime göre muamele eyle! Gönül haneme buyur, lütfeyle!” Gözünden akan yaşlarla beraber tam olarak bunlar geçti zihninden. Üniversitede edebiyat okurken, Eski Türk edebiyatı dersinde ilk duyduğu anda vurulduğu bu beyitler; onu önce kitabın başına, sonra Huzur-ı İlâhi’ye, en son da kendine getirmişti. Şükür hisleriyle doldu, taştı. Sonra... Sonra bir hüznün kapladı tekrar içini. Gözleri hâlâ kapalı, sanki bir şey görüyor ve de görmek istemiyor gibi başını bir sağa bir sola sallıyordu. “Bunca kötünün, kötülüğün ortasında; bana bunları nasip ettiğin için şükürler olsun Yüce Rabbim,” sözleri döküldü dilinden ve ardından devam etti. “Ben sahip olduğum nimetlere şükrederken gözümün önünde katledilen masum insanları da haksızlığa, hukuksuzluğa uğrayan mazlumları da ismini, cismini dahi bilmediğimiz dünyanın nice kötülüğüne canice maruz kalmış yavruları da bu vatanın bağrına düşen gencecik fidanları da altı Şubat ve sonrasında ihmale kurban giden bir sürü canı da unutmuyorum Rabbim.” “Sebeplerini sana havale ediyorum.”

Uzun süre duasını, hüznünü, şükürünü, cürmünü, ümidini Rabbi’ne fısıldadı. Kalktı. Kitabı yerine koydu. Çalışma masasına oturdu gayriihtiyari. Önündeki boş kağıda birkaç satır yazıp yeni doğan günün tarihini ilişti altına. Kapatıp yattığı sayfada yazanlar ise şöyleydi:

GÖKKUŞAĞINDAN EV

Sıcacık bir çorbaydı benim evim,
Yuva dediğim anamın bağrıydı,
Gardaşımın kolları,
Babamın sonuna kadar açtığı kucağı.
Ah, yitirdim ne varsa kör bir kurşuna, dilsiz bir bombaya...

Evimi, ailemi, yuvamı çaldılar.

Ne kaldı geriye?

Kaç yaşımdayım ben?

Adım neydi benim?

Varlığımı, ismimi, hayallerimi çaldılar.

Gönül kuşum, yasını tamam etmeden nedir bu hissin?

Arş çatı indirmiş yedi renkten başına, buna mıdır sevincin?

Ah!

Çalanlar sevinçlerimizi, evlerimizi, yuvalarımızı, çatılarımızı, gökkuşaklarımızı...

Ah çaldılar da tüm varlığımızı,

Dokunamadılar gönül evimize, sarayımıza, Sultan'ımıza...

Ah çalanlar...

Çaldılar kendi hayatlarından ebedi...*

*Şiir; aylar sonra, savaşın bağrında gökkuşağını görüp sevinen bir avuç Filistinli çocuk nezdinde tüm çocuklara atfedilmiştir.

DİPNOT:

1)Şuara Suresi 78. Ayet

2)İbrahim Hakkı Hazretleri

Reyhan Karakabak Yılmaz

YÜK

Duvar koymuşlar adını
Köyün delisi olmuş çıkmış
Yıllarca duvar diye seslenirsen
Başka ne olurdu ki
Duvar gibi güçlü durmak
Duvar gibi sert olmak
Duvar gibi set çekmek
Anca delirtir insanı
Gereğini yapmış o da
Delirmiş.

Nazife YALÇIN SELÇUK

YENİDEN

Bir gün istersin yepyeni bir güne uyanmak,
uyanmak yeniden,
hayallerine göre yaşamak istersin
ve hayal kurmak yeniden.
Ardından bir gökyüzü çizer zihninin
kendiliğinden
ve yeniden yıldızlar toplamaya gidersin
vakit geceye dönmeden.
Gündüzleri hayallerin yıldızlarla kayıp gitmesin diye
maviye boyarsın yıldızlarını
koyusundan, hafifinden,
çünkü bilirsin hem gündüz hem gece
maavidir gökyüzü her cihetinden.
Sonra hakikati anlarsın seni sen yapan
benliğinden.
Nihayet kavuşmuşçasına evine yeniden
İçersin amellerinle doldurduğun Cennet şerbetinden.

Ezgi ATEŞ TOPRAK

EKSİLDİKÇE ÇOĞALAN

Musallada bekleyen bir cenaze
Bir, iki, üç gün değil yıllardır orada
Namazı kılınacak görürse imam tabutu
Evi bilmiş taştan yatağı.
Çürümüş bedeninin her zerresi
Kefeni lime lime.
Feri sönmüş, çoktan erimiş
Bana baktığında can bulan gözleri.
Sol yüzük parmağındaki ben kaybolmuş
Savrulmuş sevinçleri, gülümsemesi
Rüzgârın kucağında uzaklara.
Bir yaralı kalbi diri, taze sevgisi
Ağır aksak atıyor hâlâ
Sevgili okusun artık matemli selâyı, Fatiha'sını
Bu inat bu eziyet niye?
Anmasın adını, unutsun yüreğinde doğduğu günü.

Yüzüme acımasızca vuran serin hava da olmasa bırakmayacaktı yakamı zihnime
üşüşen düşünceler. Ne kadar zaman orada, öylece dikildim bilmiyorum. Saate
bakmama gerek kalmadan müezzin ikinci vaktinin girdiğini haber verdi.
Gitmeliydim artık. Açık kalan kapıları kapatıp. Arkama hiç bakmadan. Yıllardır
üzerime sinen suçluluk kokusundan arınarak. Giremiyordu işte o ihtişamlı
kapıdan, doğru anahtarı bulamayan. Filizlenmiyordu gönül evinde, toprağını
bulamayan hiçbir sevgi. Kurulan cümleler hep yarım kalıyordu, boynu bükük
muhababını bulamamış şiirler.

Camiden çıkan kalabalık yöneldi musallaya. Cemaat kalabalık. Büyük bir umut
içimde, vedaya dair. Hocanın sesi duyuldu sonra: “Son noktayı koyamayanlar
niyetine!”

Hanife ARTAR YALÇIN

DEMİRCİDE ARANAN MÜCEVHER TAŞI

Öğle ezanına az kalmıştı. Mehmet Usta Hasan'a, "Abdest alalım, geç kalmayalım," dedi. Hasan kararmış ellerini yıkadı. Kiri hemen çıkmazdı. Demircilik böyleydi. Gözü daldı uzaklara. Mehmet Usta'nın "Hadi evladım geç kalacağız," dediğini duymadı bile. "Hasan evladım, Hasan," deyince irkildi. Ustasına baktı. Köşe başındaki Osmanlı'dan kalan camiye giderlerdi hep. Namaz çıkışında Mehmet Usta, Hasan'a "Zikrini ihmal etmeyesin. 'Ya Aziz' zikri mühimdir. Her şey geçicidir, hâller geçicidir. İnsan bir an üzüntüde bir an sevinçtedir. Kalpler böyledir. Kalpler hâlden hâle girer. Ancak zikirle huzur bulur evladım," dedi.

Hasan, 24 yaşındaydı. Sevdiği kız Zehra'yla hayalini kurdukları evliliklerine babasının mâni olması onu derinden üzmüştü. "Bu devirde evi olmayanın geçimi zor olur. Evsiz barksız, az parayla nasıl evi çekip çevirecek? Demirci dediğin asgari maaş alır. İhtiyaçları olsa borçlansalar ben bu hâlde nasıl onlara destek olurum, zaten beş nüfusun yükünü çekiyorum," demişti dünürçülere.

Hasan'ın ailesi de Zehra'nın babasından ve mahallelinin durumundan farksızdı. Geçimlerini zar zor sağarlardı. Kimisinin bağı bahçesi vardı kimisinin hayvanları. Bunlar yan gelirdi. Kimileri de gurbete çıkardı. Ev almaya da imkân yoktu. Hasan gece gündüz demeden çalışsa değil evi, evin bir odasını zor alırdı. Demircilikte büyük paralar yoktu öyle. Varsa da kasabanın dışına satışları olmadığından sınırlıydı. Hasan'ın, Zehra'yla evlenmesinin yegâne şartı buydu. Yoksa iyi çocuktan Hasan. Mahalleli severdi, kimseye zararı dokunmaz, kimsenin işine gücüne karışmazdı. Hasan'ın annesi de bu durumdan ziyadesiyle üzgündü. Mehmet Usta nasihatlerine şöyle devam etti:

"Faili mutlak Allah'tır. Her fiilin yapıcısı O'dur. O'nun ancak arzu ettiği şeyler olur," Hasan anladı ustasının Zehra mevzusunu bildiğini. Soracak oldu kimden öğrendin, diye. Sonra düşündü ki zaten mahallede duymayan mı vardı. Mehmet Usta yine devam etti: "Zikir, bir an bile Allah'tan ayrı olmamaktır. Sen işini O'na havale edersen, O senin işini kolayca görür. Yok eğer sen işinin gördürülmesi için kullardan yardım istersen kullar senin işini hakkıyla göremez. Sen Allah'tan iste her ne istersen," dedi. Hasan demir döverken, eve giderken, evden gelirken mütemadiyen "Ya Aziz, Ya Aziz, Ya Aziz!" diyordu.

Günler geçti. Hasan'ın içini kaplayan derin bir kasvet hâkim olmuştu. Artık uykuları kaçıyor, bir şeyler yiyip içmek gelmiyordu içinden. Artık eskisi gibi değildi. Zehra'ya olan sevgisine engellerin olduğunu, bu engellerin de ortadan hemen kalkmayacağını da biliyordu. Hatta o engelin madden altından kalkması da neredeyse imkânsızdı. Bir ara "Acaba şöyle olur mu?" gibisinden düşüncelere daldı ancak anladı ki gücü buna kabil değil. Mahallenin toplaşıp bir aaraya gelerek bu işe bir el atması da mümkün olmadı.

Hasan bir gün işe gidemedi. Annesi, ustasına gidip "Hasan çok hasta birkaç gün gelemez," dedi. Ustası anladı durumu. "Peki, çok geçmiş olsun. Allah sıhhat versin," dedi. Hasan'ın işe gelmediği o cuma sabahı Mehmet Usta'ya mahalledeki komşusu Regaip Efendi geldi. Selâm verdi.

"Mehmet Usta üç gecedir rüyamda burayı görüyorum anlamsız bir şekilde," dedi. Mehmet Usta selâmı aldı ve "Üç kez gördüğüne göre anlamsız değil o zaman rüyan," dedi. Ragıp Efendi "Anlamsız olmasa bu demirci dükkânında neden üç gecedir mücevher taşı sorarım o zaman?" dedi ve devam etti. "Rüyamda birilerine mücevher taşı aradığımı söylüyorum ve bana her defasında burayı tarif ediyorlar. 'Yahu burası demirci, mücevher ne arar?' diyorum ve senin dükkâna geliyorum. Dükkânının bir köşesinde parlayan bir mücevher taşı görüyorum. Hemen sana diyorum ki bana sat bunu. Sen de 'Bu çok paradır, paran var mı?' diye soruyorsun. Ben de sana 'Evlerimin tapusunu çıkarıyorum. Al işte ne kadar istersen iki evim var birisini vereyim de alayım,' diyorum. Sen de 'Olmaz öyle,' deyip geçiştiriyorsun." Mehmet Usta anlamıştı durumu. Bu gelen açık bir mesajdı. Rüyanı tabir edeyim, dedi:

"Senin aradığın mücevher taşı her yerde bulunmayan, bu dükkânda olan Hasan'dır. Hasan bu devirde öyle ahlaklı bir delikanlıdır ki kendisine paha biçilemez. Senin ise evinin tapusunu vererek o mücevheri almaya çalışman da Hasan'a gerçekten bir ev bağışlamana delalet eder. Şimdi bu dünyadan göçüp giderken bir yuvayı yapmak ister misin?" diye sordu.

Ragıp Efendi'nin gözleri dolmuştu. "Elbette tabii. Hasan'ın ev yüzünden evliliğine bir mâni olduğunu duymuştum ama aklıma da gelmemişti. Kimim kimsem yok. İki evim vardı birisini Hasan'a bağışlayayım," dedi. Hasan, "Ya Aziz" zikri çekerken ismi aziz edilmişti mahalleye. Öyle ki onun sıkıntısı bir başka Müslüman eliyle kaldırılmıştı.

ÖMÜR DEYİNCE

Kimselere görünmeden dolaşıyordum etrafta. Vaktim dardı ama daha çözülmesi gereken bir sorunum vardı. Kafam bu soruyla meşgul, dalgındı. Büyükçe bir binanın önünden geçerken duyduğum acı bir gıcırta, irkilen zihnimi meşguliyetinden ayırdı. Hızla açılan kapıdan; kucağında on bir, on iki yaşlarında bir kız çocuğu taşıyan adam, karısının gök gürültüsünü andıran bağrısları eşliğinde dışarı çıktı. Kız baygındı. Arkadan adama yetişmeye çalışan kadın: “Sen ne biçim adamsın? Benim taşımaya gücüm yetse kızıma dokunmana izin vermem ya, neyse...” diye söyleniyor, bir yandan da kızını hastaneye yetiştirebilmek için taksi gözetliyordu. Hem gergin ve sinirli hem de endişeli olmak kadının tüm dengesini bozmuş gibiydi. Elleri titredikçe çenesi daha çok açılıyor, sesi daha yüksek ve gür çıkıyordu. Taksiye binene kadarki sürede olan biten her şeyi adamın yüzüne bir bir vurarak bütün merakımı giderdi. Meğer kadın kızıyla memlekete gitmiş. Kocasına sürpriz yapmak için dönüşünü haber vermemiş. Eve vardığında da kocasını başka bir kadınla yakalamış, bunu gören kızı da şok geçirerek bayılmış. Kıza üzülmüştüm. Belki de erkeklere bir daha asla güvenemeyecekti.

Taksinin gittiği istikametten önünde durduğum binaya doğru bir adam geliyordu. Yalpalaya yalpalaya yürüyor, bir yandan da nahoş sözler mırıldanıyordu. Ara sıra da “Güler, seni çok seviyorum!” diye haykırıyordu. Bir kadın başı uzandı dördüncü kattan. “Gene mi oğlum be!” diyerek içeri girdi bezgin bir hâlde ve az sonra apartman kapısından çıkıp oğlunun yanına geldi. Beşinci kattaki bir hanım da merakla seyrediyordu olanları. Camı açıp delikanlının annesine seslendi: “Şükriye Hanım, ne olacak bu çocuğun hâli? Acaba sen arayıp da bir konuşsan mı şu kızla?” “Denemedim mi sanıyorsun? Sen de bilirsin Şefika Hanım, zorla güzellik olmaz! Üniversite biteli kaç yıl oldu ama oğlum hâlâ ‘Güler! Güler!’ diye sayıklıyor. Hele sen odasını bir gör! Her yer o kızın fotoğraflarıyla dolu. Geçen yıl akıl hastanesinde yatırdık oğlanı ama hâlâ akıllanmadı. Kız hiç ümit vermediği hâlde olanlar bu, bir de ümit verip terk etse hâlimiz ne olurdu düşünmek bile istemiyorum.” “Allah yardımcın olsun Şükriye Hanımcım.” “Âmin!” diyen Şükriye Hanım, oğlunu sürükleye sürükleye eve taşıdı. Delikanlının annesini böyle üzmeye hakkı yoktu ama...

Rüzgâr şiddetini artırmıştı. Durduğum yerde duramaz olmuşum. Ben de binanın karşısındaki ağaca yaslandım. Bu apartman sanki bir trajedi sahnesiydi. Tam ayrılmaya niyetlenirken, yeni bir olay çıkıyordu. Ben de meraktan gidemiyordum. Saat öğlene yaklaşmıştı. Yemek için nereye gideceğimi düşünürken apartman kapısından karnı burnunda, yüzünde yer yer morluklar olan, patlayan dudağından akan kanı gözyaşlarıyla yıkayan genç bir kadın çıktı. Şefika Hanım hâlâ camdaydı. Üst kattaki komşuya, “Bak, görüyor musun? Sonunda gencecik kızı elinde koca bir bavulla sokağa attılar hem de berbat bir hâlde. Şimdi nereye gider? Bebeğin doğumuna da az kaldıydı.” “Ne vicdansız kadınmiş kaynanası. Geçenlerde duyduydu, gelin kız doğuracak diye yapmadığı çirkeflik kalmamış. Habire oğlunun kanına giriyor, gelinin üstüne kuma getirtmeye çalışıyormuş. Gelin de bunlara dayanamadı zahir,” dedi üst komşu Sebahat. “Vah vah! Ben anlıyordum kadının gözünün yan binada oturan Şebnem’in kızı Ahu’da olduğunu. Kocasını da ne nemrut bir herifmiş. İnsan olan karısını kollamaz mı?” “Haklısın Şefika Hanımcım ama insan değil bunlar!”

Şefika ve Sebahat Hanımlar konuşurken üçüncü kattaki Nedim Bey camları siliyordu. Şefika Hanım “Kolay gelsin!” diye seslendi. Nedim bey de kibarca selam verdi. Alnından terler akıyor, yorgunluktan nefesini zor çeviriyordu. İşini bitirip içeri girince Şefika Hanım, Sebahat Hanım’a yöneldi “Görüyor musun Sebahat? Millette ne kocalar var! Bizimki de içeride su aygırı gibi yesin, içsin, yatsın.” “Al benden de o kadar Şefikacım. Ben, bir Allah’ın günü evde iş yaptığını görmedim bizim herifin. Varsa yoksa televizyonu. Oturduğu koltuk bile herifin ağırlığına dayanamadı. ‘Yayları batıyor,’ diye söyleniyor şimdi.” “Yazık bize kız, valla. Yine de Nedim Bey’in karısının yerinde olmak istemezdim.” “Haklısın komşum. Ben de geçen gün yandaki Şebnem’den duyduydu. Biz daha bir yıldır tanıyoruz onları ama kadın senelerdir bu hâldeymiş. Doğum sırasında bir talihsizlik olmuş, çocuğunu kaybetmiş, kendi de kötürüm kalmış. Az daha ölüyormuş, zor kurtarmışlar.” “Öyle mi? Vah vah! İkisi için de çok zor bir durum ama adam vefalıymış baksana. Bebek gibi bakıyor karısına. Kadını yüzüstü de bırakabilirdi. Aynı durum bizim başımıza gelse bu herifler... Ayol! Düşüncesi bile kötü. Bizimkiler Nedim Bey’in tırnağı olamazlar, tırnağı!” “Nerdeee!” Şefika Hanım tam içeri girecekken Kapıcı Nusret, elinde bir saksı gülle çıktı apartmandan. Meraklı gözlerle eski yerini alan Şefika, yine Sebahat’e seslendi. “Kız Seboş, valla vefalı erkek görmeye katlanamaz oldum artık. Adamın karısı öleli yarım asır oldu ama hâlâ ilk günkü gibi âşık. Karısının mezarına gidiyor yine baksana.

Benim herifin bunca yıldır bana aldığı tek ot, maydanoz. Dayanamıyorum artık, boşayacağım ben bu herifi.” “Haklısın şekerim. Benim ki de ne meymenetsiz bir şey çıktı evlendikten sonra. Evlenmeden önce öyle miydi? Her gün farklı bir çiçekle kapıma gelir, gönlümü fethetmeye çalışırdı. Nişanlıyken sürekli farklı yerlere götürür, her buluşmamızda bir hediye verirdi. Şimdi değil hediye almak, doğum günümü bile hatırlamıyor. Her şey köprüyü geçene kadarmış!”

Nedim Bey açık camdan başını uzatıp Şükriye ve Sebahat Hanımların sohbetine dahil oldu. “Değerli Hanımefendiler, istemeden konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. İzninizle birkaç şey söylemek isterim.” Kadınlar şaşkın başlarıyla onay verince devam etti. “Kimsenin sebeplerini bilmeden yargılamak doğru değildir. Bu apartmandaki hiçbir şey görüldüğü gibi de olmayabilir. Benim kötürüm karıma olan sevgime bile özendiniz az evvel. Vefalıymışım öyle mi? Peh! Bu vefa değil. Eşimin bu hâle gelmesine sebep olmamın vicdan azabına karşılık bir bedel. Kimsenin kalbini bilemezsiniz. Başkalarına dertlenmek ya da özenmek en kolayı. Zor olan, dönüp kendi içine bakmak. Ah ah! Şimdi bana kaybolan yıllarımı verseler... Eşler birbirlerini bir hazine sandığı gibi görmeli. Mesele de o sandığa uygun bir anahtar olmayı başarabilmekte. Mutluluk bizim elimizde. Mutluluk...”

Şefika ve Sebahat Hanım da kendi kendine söylenmeye devam ederek içeri giren Nedim Bey’in arkasından kafa karışıklığı ile camlarını kapadılar. Onlar için bu saatten sonra hiçbir şeyin aynı olmayacağı yüzlerinden okunuyordu. Güneş, bu yedi katlı apartmanın ardından yavaş yavaş batıyordu. Yılların birikmiş yükünü tek bir günde omuzlamak bana çok ağır gelmişti. Zaten benim bir günüm, bu insanların onlarca yılına bedel değil miydi? Ne de olsa ben, gün batımıyla başka bir âleme gözlerini açacak küçük bir kelebektim.

Sorumun cevabını bulmuş olmamın verdiği rahatlıkla göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. “Bir günüm daha olsa nasıl olurdu?” gibi bir düşünceye ihtiyacım yoktu. Keşkelerle öldürecek vaktim de... Onca derde rağmen nefes alabiliyor olmanın ve sahip olduklarına odaklanmanın büyük bir mutluluk olduğuna kanaat getiren minik kalbim, yeni merhabalara hazır, derin bir uykuya daldı. Kalbimizden başka gidecek evimiz mi vardı?

EZGİ ATEŞ TOPRAK

HOŞÇAKAL

Bir gün sana kavuşamadan ölürsem gelme kara toprağıma.
Orda gözyaşı dökme.
Sulama kurumuş çiçeklerimi, can vermez çiçekler.
Can bedenden gittikten sonra pişmanlıklar fayda etmez.
Ve sarmaşıklar sarmıştı dört yanımı
içimde kansız bir yara,
açıldıkça açılan, gözle görülmeyen.
Hatırladıkça kanayan tarifsiz bir acı.
Bin bir hançer içinde birine esir olmuş aklım.
Atsız suskunluğum,
sayısız gözyaşı.
Ve bitap halde terkedilişim.
Hoşçakal hançerli kadın,
Hoşçakal gözyaşı,
Hoşçakal katilim,
Hoşçakal sevgilim...

ÖMER AKTI

UNUTMAYACAĞIZ

GAZZE